

[Villemoos.]

Jeg deler ikke det ønske, der har været fremsat om, at denne bestemmelse skal gå ud; den er for mig og for venstre ganske underordnet, idet den ikke berører den hæderlige købmand.

På venstres vegne anbefaler jeg det foreliggende lovforslag, således som det nu foreligger, til videre fremme her i det høje ting.

H. K. Sørensen: Det forslag til lov om prisaftaler m. v., som det høje ting nu behandler, betyder jo i hvert fald titelmæssigt en tilbagevenden til tilstandene, før krigsudbrud og besættelse gjorde ekstraordinær lovgivning nødvendig. Så langt skal vi jo tilbage for at komme til en tid, da vi kunne nøjes med kun at have en lov om prisaftaler.

Der er imidlertid andre end titelmæssige ændringer, og det har navnlig fundet udtryk i bemærkningerne til lovforslaget. I disse bemærkninger betegner man det foreliggende lovforslag som en forenkling og gør opmærksom på, at forslaget i højere grad har karakter af en lov om prisaftaler. Dermed har man altså måttet lade sig nøje: at det kun i højere grad havde karakter af en lov om prisaftaler; og da man så samtidig har ladet de paragraffer, der kan betegnes som de egentlige bestemmelser om prisaftaler, være praktisk talt uændrede, vil det sige, at det er lovens §§ 10 og 11, der er af egentlig interesse for befolkningen. Der anføres videre i bemærkningerne, at hverken priskontrolrådet eller ministeriet har taget stilling til spørgsmålet om, hvorledes en egentlig prisaf talelov skal udformes, idet ministeriet mener, at trustkommissionens betænkning må afventes, og ministeriet afslutter sine bemærkninger med at sige, at grunden til, at loven kun skal have en gyldighedstid på et år, er den, at der muligvis til den tid kan foretages en videre afvikling af de bestemmelser i loven, der ikke har direkte forbindelse med en egentlig prisaf talelov.

Disse tre forhold, den principielle ændring, som navneskiftet bebuder, forenklingen af §§ 10 og 11 og løftet, der ligger i bemærkningerne til § 18, gør, at denne lov for befolkningen har overordentlig stor interesse.

Det vil imidlertid være unødvendigt at kommentere §§ 1—9 og 12—18, netop fordi man må forvente, at en nøje gennem-

arbejdet formulering af priskontrolrådets beføjelser og pligter på de områder, hvor pris aftaler foreligger, vil fremkomme i løbet af de næste 12 måneder; iøvrigt forbyder den tid, der er levnet dette høje ting til lovforslagets behandling, nogen kommentar. Men uanset denne korte tid, der ikke engang tillader en udvalgsbehandling, er §§ 10 og 11 af en sådan betydning, at jeg finder det fornødent at fremkomme med nogle kommentarer til disse paragraffer.

§ 11 omhandler et område, hvis betydning der næppe kan siges at være fuld enighed om endnu, til trods for at der om spørgsmålet pris- og kvalitetsmærkning af varer har været ført mange diskussioner gennem de sidste år. Jeg skal ikke her tage denne diskussion op, men kun gøre den bemærkning, at det efter min mening er af samme interesse for producent, forhandler og forbruger, at der, før man skrider til at fastsætte forskrifter herom, i hovedsagen er enighed om, hvor langt man her med fordel kan gå. Der kan nemlig, som det har været påvist under disse mange diskussioner, foreligge højst forskellige forhold, både vedrørende de pågældende varers egenskaber overfor den anvendelse, der skal gøres af dem, grundlaget, hvorpå sammenligning skal finde sted, grænsen mellem svære og lette varer, importerede varers særegenheder kontra de i hjemlandet fremstillede varers egenskaber o. s. v. Det er så vanskeligt at foretage sammenligning; det er så vanskeligt at yde oplysning til forbrugere og forhandlere, at det må tilrådes at gå varsomt frem på disse områder.

Altså er § 10 nu den egentlige prislov, og dens stk. 1, der lyder: „Urimelige priser og forretningsbetingelser er forbudt“, kan ikke møde modstand fra nogen side. Det glædede mig at høre den ærede ordfører for venstre udtale sig på akkurat samme måde. Jeg kan gøre den ærede ordførers ord til mine: det kan ikke skade den hæderlige forretningsmand det fjerneste, at disse ord står der.

I denne forbindelse har jeg imidlertid lyst til at fremdrage et begreb, som har noget mere end kurositetens interesse i dag. Det er et begreb, som man i romerretten kaldte „justum pretium“, d. v. s. den rette pris, den retfærdige pris, med andre ord den pris, der svarede til en vares virkelige værdi. Det er jo kuriøst at se, at dette begreb stadig kan lovfæstes. Den højt-